

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **A. – Q. M. S. M.**, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, Praha 9 proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2011 č. j. OAM-21/LE-05-K03-2010, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2011 č. j. OAM-21/LE-05-K03-2010 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žaloba projednávaná krajským soudem směřovala do v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného ve věci neudělení mezinárodní ochrany § 12, § 13 § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen zákon o azylu).

Žalobce nejprve obecně namítl porušení § 2 odst. 1, § 3, § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád). Současně vyslovil přesvědčení, že v jeho konkrétním případě došlo k naplnění podmínek § 12 b) a rovněž tak splňuje podmínky § 14a zákona o azylu. Jako státní občan Jemenu, muslimského vyznání opustil zemi z důvodů pronásledování a obav o svůj život, které dával do souvislosti se sporem o pozemek a následně hrozící krevní mstou. V důsledku sporů o pozemek došlo k vzájemnému napadení dvou kmenů, Al-Qublani, jehož příslušníkem je žalobce, a kmene Al-Satihy. Při potyčce byl zabit bratr žalobce a dvě osoby z nepřátelského kmene. V důsledku povinnosti vykonat krevní mstu ze strany kmene Al-Satihy se žalobce důvodně obává o svůj život, protože je dle svého přesvědčení osobou, která má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti ke kmeni Al-Qublani a vykonání krevní msty. Správní orgán dále nezjistil skutečný stav věci, neboť nepřátelský kmen Al-Satihy skutečně existuje, byť se tato skutečnost žalovanému z jeho informačních zdrojů nepodařila ověřit. Za nereálný a situaci neodpovídající považoval žalobce závěr o možnosti vnitřního přesídlení. Připomněl, že pokud před svým odchodem po dobu několika měsíců pobýval u příbuzného ve města Saná, tak v té době nevycházel, ukrýval se a takováto situace nemůže být chápána jako přiměřená alternativa pro řešení žalobcových potíží. Navíc se členové kmene Al-Satihy zřejmě domnívali, že žalobce se díky své nepřítomnosti v původním bydlišti nachází v Saudské Arábii. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně, který k dané otázce zaujal své stanovisko (rozhodnutí ze dne 21. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93 a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009). Popřel možnost dovolat se ochrany kompetentních orgánů země původu. Zdůraznil, že krevní msta je v Jemenu stálým problémem a jemenské orgány nejsou schopny ani ochotny se s ní vypořádat. Pro žalobce tak v Jemenu reálná možnost získání ochrany před pronásledování není. Z již vytýkaných důvodů podpořených aktuálními informacemi o situaci v Jemenu dokladoval žalobce nesprávnost rozhodnutí i v otázce neudělení tzv. doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Špatná bezpečnostní situace, objektivní nedostatky v nedodržování základních lidských práv a nepokoje, které se z hlavního města Saná rozrostly na celou zemi možnost bezpečného návratu neskýtají. Pokud by byl žalobce nucen k návratu do Jemenu, byl by jeho život ohrožen jak z důvodů obav z vykonání krevní msty, tak rovněž s ohledem na celkovou bezpečnostní situaci v zemi. Návratem žalobce by došlo ze strany České republiky k porušení principu non-refoulement. Požadoval proto rozhodnutí žalovaného zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Správní orgán se k žalobě vyjádřil ve svém stanovisku ze dne 13. března 2012, kdy nejprve zopakoval žalobní námitky. Následně odkázal na řádný průběh správního řízení, obsah dokazování a výsledné odůvodnění rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobce nespojoval své potíže se svoji kmenovou příslušností, kterou správní orgán nezpochybňuje, nýbrž s konkrétní událostí – konfliktem mezi dvěma kmeny kvůli vlastnictví pozemku. Vyústění konfliktu pak mělo pro žalobce znamenat hrozbu krevní msty. Poukázal na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, podle jehož závěrů nelze žalobce považovat za člena sociální skupiny (např. rozhodnutí sp. zn. 1 Azs 232/2004 ze dne 29. 6. 2005). Zdůraznil, že již v rozhodnutí vyjádřil pochybnosti o věrohodnosti žalobcových přednesů a to zejména ve vztahu k existenci kmene Al-Satihy. Ačkoli se dle žalobce mělo jednat o bohatý a mocný

kmen, ze zdrojů dostupných žalovanému se existenci tohoto kmene nepodařilo prokázat. I přes žalobce tvrzené obavy z nezákonného jednání soukromých osob by mu v případě návratu nic nebránilo, aby se se žádostí o pomoc obrátil na kompetentní orgány své země. Obecný odkaz na korupci v Jemenu není ještě potvrzením toho, že by žalobci byla v případě potřeby pomoc odepřena. V tomto konkrétním bodě odkázal na Informaci MZV č. j. 94773/2010-LPTP ze dne 15. 3. 2010, z jejíhož obsahu vyplývá, že i v případě ohrožení života krevní mstou je možné se obrátit na policii a soudy. Instituce v provinciích jsou sice ovládány lokálními kmeny, po přesunu do Saná šance na spravedlivější proces výrazně stoupají. Za důvodnou nepovažoval rovněž námitku ve vztahu k negativnímu rozhodnutí ve smyslu § 14a zákona o azylu, kdy žalobce poukázal toliko na určité obecné problémy v zemi bez uvedení vztahu ke svému azylovému příběhu. V zemi se nejedná o situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu, která by vyžadovala udělení mezinárodní ochrany. V podrobnostech odkázal na odůvodnění rozhodnutí a trval na zamítnutí žaloby.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou, projednal soud žalobu při jednání a to za přítomnosti obou stran sporu, zástupce žalobce a tlumočníka jazyka arabského. Ještě před jednáním soudu žalobce předložil kopii textu v jazyce arabském, jehož obsahem je potvrzení místního zastupitelství lbb-u o existenci kmene Al-Satihy. Dále předložil text oficiální zprávy MZV ČR ze dne 25. 4. 2012 varující před bezpečnostním rizikem v případě vycestování do Jemenu. Žalobcem předložené texty v jazyce arabském dle jeho zástupkyně neměly s osobou žalobce konkrétní souvislost. Nežádala proto jejich přeložení a cílené provedení důkazu, když pouze vlastními slovy upozornila, že otázkou krevní msty se zabývá v jedné ze zpráv UNHCR a dává doporučení, jak v situaci hrozící krevní msty postupovat. Dále informace obecně potvrzují, že v Jemenu existují spory o pozemky, které mohou skončit krevní mstou. Krajský soud doplnil dokazování obsahem dvou informací z veřejně dostupných zdrojů, konkrétně zprávou MZV ČR z 1. 6. 2011, která je svým obsahem prakticky totožná z výše uvedené zprávou téhož orgánu. Dále pak informací získanou ze zdroje ČT24 uveřejněnou dne 21. 11. 2011 s názvem Rada bezpečnosti OSN projedná stále napjatou situaci v Jemenu. Z jejího obsahu se podává, že prezident Sálíh „bojkotuje všechny snahy ukončit krizi v Jemenu a veškeré dohody o ukončení nepokojů byly k ničemu.“ Obě strany sporu nadále trvaly na svých původních přednesech a procesních stanoviscích. Veden tak žalobními body krajský soud napadené rozhodnutí přezkoumal při jednání za přítomnosti obou účastníků (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z výše popsaného lze shrnout, že žalobce se domáhal poskytnutí mezinárodní ochrany formou azylu s odkazem na ust. § 12 zákona o azylu. Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu).

Krajský soud v projednávané věci ověřil následující: žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce uplatnil 29. 1. 2010, uvedl, že je státním občanem Jemenu, muslimského vyznání, nikdy nebyl politicky aktivní, vojenskou službu nevykonal. Za důvod odchodu označil obavy z vykonání krevní msty na své osobě a to v souvislosti s konfliktem týkajícím se střetu mezi dvěma kmeny (kmen žalobce Al-Qublani a sousední kmen Al-Satihy) v boji o vlastnictví k pozemku. K přímému konfliktu došlo v srpnu 2008 a při střelbě byli zabiti dva lidé ze sousedního kmene a žalobcův bratr. Tvrdil, že policie problém řešila, leč viníka nenalezla, stejně tak případ řešil soud, ale na obavy žalobce z krevní msty nemohl mít pozitivní dopad. Žalobce se následně po několik měsíců skrýval u příbuzného ve města Saná, v té době nevycházel, a proto mu přímé nebezpečí hrozit nemohlo. Následně využil možnosti a z Jemenu vycestoval. Následně správní orgán provedl se žalobcem pohovory s daty 29. 1. 2010, 9. 2. 2010, 2. 3. 2011 a 26. 5. 2011, ve kterých jmenovaný potvrdil skutečnosti výše uvedené. Tvrdil, že realizace vnitřního přesídlení možná není, neboť se tím hrozbě vykonání krevní msty nevyhne. Návrat do země není možných z týchž důvodů a navíc tomu odporuje dlouhodobě nestabilní bezpečnostní situace v Jemenu. V podrobnostech popisu žalobcova příběhu odkazuje krajský soud na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém je žalobcem popisovaná situace zachycena téměř doslovně. V průběhu soudního řízení žalobce doložil kopii dokladů, která má potvrzovat faktickou existenci kmene Al-Satihy, který se správnímu orgánu nepodařilo dohledat.

Přednes žalobce doplnil správní orgán o informace o Jemenu konkrétně se jednalo o Zprávu MZ USA z 8. 4. 2011 o dodržování lidských práv v Jemenu za rok 2010, Výroční zprávu Human Rights Watch z ledna 2011 (dále HRW), Informaci MZV č. j. 94773/2010-LPTP ze dne 15. března 2010 zaměřenou konkrétně na existenci kmene Al-Qublani, spory o půdu, možnost soudní ochrany. Jmenovaná informace potvrzuje existence kmene Al-Qublani, kmen Al-Satihy se dohledat nepodařilo. Dále potvrdila možnost domáhat se ochrany v případě majetkových sporů u soudu, přičemž výsledky jednání v provinciích označila za sporný, nicméně pozitivnějšího výsledku by bylo lze očekávat u odvolacího soudu v Saná. Konečně správní orgán doplnil informace o zprávy obsažené v aktuální databázi ČTK.

Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu udělí azyl, bude-li v řízení zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) je zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Krajský soud měl při posuzování věrohodnosti a závažnosti příběhu žalobce v zásadě tytéž podklady jako správní orgán, nicméně po provedeném jednání dospěl k závěru, že podaná žaloba je důvodná a dosavadní zjištěný skutkový stav věrohodnost žalobcova příběhu nesnížil. Žalobce předložil v rámci svých možností celkem logický a věrohodný příběh, který nebyl v průběhu správního řízení zásadním způsobem zpochybněn. Zjištění správního orgánu o neexistenci nepřátelského kmene Al-Satihy, jehož odvety se žalobce obává z důvodů jím popsanych, bylo

částečně zpochybněno důkazem (kopií informace naopak existenci daného kmene potvrzující) předloženým žalobcem v průběhu soudního řízení. Krajský soud nesdílí námitku správního orgánu, že nedohledal-li existenci kmene Al-Satihy, poté se bude zřejmě jednat o kmen početně menší a nepotvrzuje tedy tvrzení žalobce, že se má jednat o bohatý a vlivný kmen. Toto hodnocení nepovažuje v konkrétní věci soud za dostatečně relevantní proto, aby mohlo zpochybnit obavy žalobce z násilných akcí kmene vůči jeho osobě. Nelze upřít žalobci subjektivní právo na hodnocení konkrétní situace jeho očima. Tedy pokud subjektivně považoval kmen Al-Satihy za tak mocný a silný, že své obavy o život pociťoval jako důvodné, pak tuto subjektivní složku žalobcových pocitů nelze pominout bez toho, aniž by objektivně zjištěné skutečnosti umožnily přijmout odlišné hodnocení. Podle přesvědčení krajského soudu k tomuto však v konkrétní věci dosud nedošlo.

Soud souhlasí s tím, že zprávy žalobcem shromážděné sice potvrzují možnost obrátit se na konkrétní kompetentní orgány Jemenu – tento postup ostatně žalobce nezpochybnil a naopak připustil, že dané možnosti využili (policie i soud). Nicméně z dostupných informací nelze jednoznačně usoudit, jaké možnosti ochrany jsou kompetentní orgány Jemenu schopny poskytnout konkrétní osobě v souvislosti s její obavou z vykonání krevní msty. Pokud žalobce označil za původce pronásledování soukromé osoby (příslušníky kmene Al-Satihy), pak lze tyto osoby označit za původce pronásledování v souladu s ust. § 2 odst. 9 zákona o azylu a žalobcovy obavy z reálné hrozby vykonání krevní msty za důvodné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Informace MZV ČR z 15. března 2010 sice potvrzuje možnost obrátit se na policii či soudy v jednotlivých provinciích, nicméně současně připouští sporný výsledek procesu a to zejména za situace, je-li jeden z kmenů silný. Kmenový vliv pak má výrazněji klesat přenesením sporu k odvolacímu soudu do Saná.

Žalobce z jím tvrzených obav sice vyhledal útočiště u příbuzného ve městě Saná, nicméně od počátku tvrdil, že se zde ukrýval a z obav o život do odchodu ze země nevycházel.

Za dané situace nelze přijmout bez dalších objektivně zjištěných skutečností za dostatečně odůvodněný závěr správního orgánu, že žalobce vyřešil své problémy a obavy z vykonání krevní msty tzv. vnitřním přesídlením. Krajský soud k možnosti přijmout tento závěr postrádal objektivní a věrohodné informace, které by správní orgán při svých úvahách využil. Dle názoru soudu tedy plně nedostál požadavkům ustálené soudní judikatury, kdy se touto otázkou opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud v Brně např. ve svém rozsudku ze dne 27. 10. 2011, čj. 6 Azs 22/2011-108, ve kterém se výslovně uvádí: „*I. Splnění podmínek pro možnost vnitřního přesídlení (dostupnost oblastí, účinnost přesunu jako řešení proti pronásledování či vážné újmy v původní oblasti, absence hrozby navracení do původní oblasti a minimální standard ochrany lidských práv) je nutné posuzovat kumulativně ve vztahu ke konkrétní oblasti země původu tak, aby bylo z rozhodnutí o mezinárodní ochraně patrné, která konkrétní část země původu je pro žadatele možným útočištěm před hrozící újmou.*

I. Pro účely posouzení schopnosti a ochoty poskytnout ochranu vůči újmě, která žadateli hrozí ze strany nestátních původců, je třeba zkoumat ochranu ze strany státu, strany nebo organizace, která kontroluje stát nebo podstatnou část jeho území. Účinnou ochranu nemohou poskytovat nevládní organizace nekontrolující stát či podstatnou část jeho území.“

V dalším svém rozhodnutí ze dne 24. 1. 2008 č. j. 4 Azs 99/2007-102 Nejvyšší správní soud v Brně uvedl přijal následující závěr: „...cestu za vnitřní ochranou nesmí vylučovat poměry panující v zemi původu (osoba hledající vnitřní ochranu nesmí být vystavena nepřiměřenému riziku). Dále je potřeba hodnotit účinnost vnitřní ochrany, tedy zda se žadateli o udlení mezinárodní ochrany podaří původcům pronásledování definitivně uniknout takovým způsobem, aby bylo vyloučeno riziko opětovného pronásledování.“

Bezproblémové vycestování z Jemenu zmiňované správním orgánem je v případě žalobce bez jakéhokoli vlivu na podstatu jeho příběhu, neboť žalobce netvrdil, že by původcem jeho pronásledování byl stát, resp. jeho konkrétní složky.

Rovněž tak nedostatečné s ohledem na objektivně existující situaci v Jemenu se krajskému soudu jevílo rozhodnutí a jeho samotné odůvodnění v té části, ve které správní orgán obhajoval reálnou možnost návratu žalobce do Jemenu, tedy ta část rozhodnutí vztahující se k úvahám ve smyslu § 14a zákona o azylu. Dvě základní informace, ze kterých správní orgán k této otázce čerpal, tedy Zpráva MZ USA z 8. 4. 2011 o dodržování lidských práv v Jemenu za rok 2010 a Výroční zprávu Human Rights Watch z ledna 2011 (dále HRW) naopak nestabilní a konfliktní situaci v Jemenu potvrzují, což ostatně dokladují rovněž informace získané žalovaným z databáze ČTK. Jen úvod zprávy HRW hovoří o stále se zhoršující situaci v oblasti lidských práv v Jemenu v roce 2010, popisuje konflikt rebelů Huthi a vládních sil na severní části země, v důsledku kterého bylo z oblasti vysídleno téměř 330 000 osob. Jednoznačně zhoršující se situace v Jemenu potvrzují i varovné informace MZV České republiky, které v průběhu roku 2011 a stejně tak i roku 2012 označily bezpečnostní situaci v Jemenu za kritickou a její vývoj za nepředvídatelný. Jednalo se sice o varování vůči občanům České republiky v souvislosti s jejich případnou cestou do Jemenu, nicméně nelze pominout, jak tato významná instituce České republiky na situaci v Jemenu nahlíží obecně. Tomuto postoji rovněž koresponduje i soudem citovaná informace Rady bezpečnosti OSN uveřejněná na ČT24 dne 21. 11. 2011 (podstatný obsah citován výše).

Krajský soud tak opět připomíná jedno z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně, ve kterém se soud vyjadřuje mimo jiné k požadavkům na náležité dokazování. V rozhodnutí NSS ze dne 30.9.2008, čj. 5 Azs 66/2008-70 (Ej 549/2008) se uvádí následující: „Pokud jde o břemeno důkazní, to je již výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V mnoha případech však musí žalovaný rozhodovat za důkazní nouze, tj. tehdy, když není ani žadatel ani žalovaný

schopen doložit či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem. V takových případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle výpovědi žadatele.“

Výše popsaná okolnosti případu s přihlédnutím ke konkrétním informacím pak neumožnily krajskému soudu, aby se ztotožnil se závěry správního orgánu. Žalobce tvrdil obavu z krevní msty, popsal její původ (bez ohledu na jeho obsah nelze žalobci jeho subjektivní pocity upřít), vyslovil obavy o svůj život s tím, že vnitřní přesídlení by se v jeho případě nejevilo jako účelná možnost ochrany. Navíc za současné bezpečnostní situace v Jemenu jeho návrat nepřichází v úvahu. Krajský soud je přesvědčen, že výsledky dokazování neumožňovaly správnímu orgánu o žádosti žalobce rozhodnout objektivně. Správní orgán i s ohledem na žalobcem předložený důkaz mající dokladovat existenci kmene Al-Satihy znovu posoudí důvodnost jím tvrzených obav z vykonání krevní msty, ověří, zda-li se lze reálně a účinně domáhat ochrany ze strany státních orgánů a konečně zda-li je reálná možnost vnitřního přesídlení u vědomí rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu v Brně. K těmto otázkám nemohl krajský soud přijmout stanovisko, neboť je přesvědčen, že důkazy správním orgánem dosud shromážděné nejsou dostatečně přesvědčivé a neumožňují ryze individuální hodnocení a pohled na případ žalobce. Možnosti doplnit dokazování cílenými zprávami samotným krajským soudem jsou dle jeho přesvědčení výrazně omezenější nežli možnosti samotného správního orgánu (správní orgán disponuje širokou databází informací, může využít konkrétní zprávy z obdobných případů, apod.).

Pokud tedy krajský soud dospěl k závěru o dosud nedostatečně objektivně posouzené otázce důvodnosti podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k § 12 zákona o azylu a správnímu orgánu uložil o této otázce jednat a opětovně rozhodnout, je potom logické, že ani v ostatních posuzovaných otázkách nemohlo rozhodnutí žalovaného zůstat nedotčeno. Krajský soud dále připomíná, že jeho výhrady směřují rovněž do způsobu posouzení § 14a zákona o azylu, tedy k otázce tzv. doplňkové ochrany. Provedené dokazování k této otázce s přihlédnutím k faktické situaci v Jemenu, a to již v době rozhodování správního orgánu, neskýtalo žalovanému bez případného dalšího aktuálního ověření reálné bezpečnostní situace v Jemenu dospět k závěru, že návrat žalobce je reálný bez toho, aniž by ze strany České republiky došlo k porušení zásady non.refoulement. Krajský soud zmínil již výše konkrétní zprávy včetně jejich obsahu, který podle jeho přesvědčení a ve shodě se žalobní námitkou nemůže bez dalšího konkrétního ověřování faktické situace zakládat návrat žalobce do vlasti.

Za dané situace krajský soud rozhodnutí žalovaného s ohledem na důvodnost vznesených námitek ve smyslu nedostatečně zjištěného skutkového stavu zrušil pro vady řízení a věc tak vrátil žalovanému k dalšímu projednání (§ 78 odst. 1, odst. 4 a odst. 5 s.ř.s.). Žalovaný po vyhodnocení výše specifikovaných a soudem rozebraných žalobních námitek doplní dokazování a o žádosti opětovně rozhodne. Odstranění a objasnění zjištěných vad vyžaduje zásadnější doplnění dokazování způsobem v tomto rozhodnutí popsáním.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšný žalobce náhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 27. září 2012

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně